

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος παρῆλθεν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας. (Σελὶς 220).

— Ὅχι, καλή μου θεία... σὰς ἐρκίζομαι, οὐδεὶς ὑπάρχει κίνδυνος οὔτε δι' ἐσῆς οὔτε δι' ἡμᾶς, πρόκειται ὅμως, νὰ σώσωμεν ἓνα ἀθῶον, ἓν θῦμα ἀξιοθρηνήτου λάθους.

Καὶ τότε χωρὶς νὰ σταματήσει ποσῶς σύρασα πρὸς ἑαυτὴν τὸν θεῖον Φιλήμονα, ταπεινώσασα τὴν φωνὴν καὶ νεύσασα πρὸς τὴν κ. Σιωνιδί ἥτις ἔστερξε νὰ ρίψῃ ἀποτετολμημένον βλέμμα ἐκτὸς τοῦ ἐφαπλώματος.

— Ὁ κύριος Λαφρεσάνζ εἶνε ἐκεῖ. . .

— Ποῦ ἐκεῖ ; ἀνέκραξεν ὁ θεῖος Φιλήμων.

— Ἐκεῖ, ἐντὸς τοῦ δωματίου μου !

— Ὁ κύριος Λαφρεσάνζ ἐντὸς τοῦ δωματίου σου ! Εἰς τὴν

τιμὴν μου, θὰ τρελλαθῶ ! Ἄ ! τί πράγμα εἶνε αὐτό ! Ἐλθίρα ! θὰ πειράξῃ τοῦτο τὴν φωνὴν σου !

Ἡ θεία Ἐλθίρα ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦ Λαφρεσάνζ ἐκρύβη ὑπὸ τὸ ἐφαπλῶμα ψιθυρίζουσα :— ὦ τί ἀπερισκεψία !

Ἡ ἐρωτοτροπία ἐνίων γυναικῶν, αἵτινες ἐφθασαν εἰς τινὴ ἡλικίαν, πράγματι χωρεῖ εἰς μανίαν, εἰς τὸν νοῦν δὲ τῆς θείας Ἐλθίρας ἐγεννήθη ἡ παραδοξοτάτη καὶ φαντασιωδεστάτη ιδέα ἥτο πεπεισμένη ὅτι ὅλον ἐκεῖνο τὸ δραματικὸν ἐπεισόδιον ἐπενόηθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Λαφρεσάνζ πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν νὰ πλησιάζῃ πρὸς αὐτήν. Καὶ διὰ τοῦτο δὲν ᾔθελε νὰ παρουσιασθῇ μὲ ἀτημέλητον περιβολήν.

— Πήγαινε νὰ ἴδῃς, Φιλῆμων! πήγαινε νὰ ἴδῃς ἂν ὁ νέος αὐτός διατρέχῃ κίνδυνον· ἐὰν μὰς ζητῇ φιλοξενίαν, δὲν δυνάμεθα νὰ τοῦ τὴν ἀρνηθῶμεν.

Ὁ θεὸς Φιλῆμων ἂν καὶ κατεπραύνετο βαθμηδόν, δὲν ἔπαυεν ὅμως ἐπαναλαμβάνων :

— Ὁ κύριος Λαφρεσάνζ εἶνε εἰς τὸ δωμάτιόν σου! Αὐτὸ εἶνε νόστιμον!

— Εὐτύχημα ὅτι εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἀνταπήντησεν ἡ Βέρθα, ἄλλως θὰ ἦτο ἴσως ἡδὴ φονευμένος.

Ἐπὶ τέλους ὁ κ. Σιωδνὰ ἐπέισθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀνεψίης αὐτοῦ καὶ προύχωρησε πρὸς τὸν Λαφρεσάνζ τείνων τὴν χεῖρα.

— Κύριε, ἤρχισε λέγων, δὲν ἐννοῶ καθόλου ἐκ τῆς περιπετείας αὐτῆς, ἀλλ' ἡ Βέρθα μοι εἶπεν ὅτι δὲν ὁμιλεῖτε ἀγγλικά καὶ ὅτι διατρέχετε κίνδυνον... μεταχειρίσθητέ μας εἰς ὅ,τι θέλετε!

Εἰλικρινῶς συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ἀπλότητος καὶ τῆς ἀγαθότητος ταύτης ὁ Λαφρεσάνζ, δι' ὀλίγων ἐξέθηκε τῷ κ. Σιωδνὰ τὸ περιστατικόν.

— Αὐτὸ εἶνε κατὰπληκτικόν, τερατῶδες, ἐπανελαμβάνουν ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ, καὶ ὅμως λέγουσιν ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ βλέπει κανεὶς μόνον εἰς τὰ μυθιστορήματα.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἐπὶ τούτῳ ἦν βραχύλογος, διότι ἀπέθνησκεν ἐκ πείνης· διὰ τοῦτο δὲ παρέλιπε τὴν ἱστορίαν τοῦ σκελετοῦ καὶ τοῦ εὐρήματος. Ὁ δὲ θεὸς Φιλῆμων ἐπανελάμβανεν,

— Αὐτὸ εἶνε κατὰπληκτικόν, τερατῶδες!

Ἄλλ' ὁ Λαφρεσάνζ ἠναγκάσθη νὰ διακόψῃ τὴν διήγησιν αὐτοῦ, τότε δὲ ἡ Βέρθα ἐνθυμηθεῖσα ἔσπευσε καὶ προσήγαγεν αὐτῷ ὀρνίθιον κρῦον, ἄρτον καὶ φιάλην οἴνου, ἤρχισε δ' ἐκεῖνος νὰ τρώγῃ ἀπλήστως.

Ἐπελείπετο ὅμως νὰ ληφθῶσι προφυλάξεις τινές.

Ἐν τῷ περιπτέρῳ ὑπῆρχον ὑπηρεταί, πρόδηλον ἀπέβαιναν ὅτι θὰ ἐδίδετο δωμάτιον τῷ Λαφρεσάνζ, ἀλλὰ τῇ πρωΐᾳ τῆς ἐπιούσης οἱ ὑπηρεταὶ δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ ἐξηγήσωσι τὴν παρουσίαν τοῦ νέου ξένου· θὰ ἐλέγοντο πολλὰ καὶ τῇ φορᾷ ταύτῃ θὰ ἐπῆρχετο πάλιν ἡ ἀστυνομία, εἰς ἣν ἔπρεπε πλεόν νὰ ὑποκύψωσιν.

Ὁ θεὸς Φιλῆμων, ὁδηγούμενος ὑπὸ τῆς Βέρθας, παρεδέχθη ἵνα μεταβῇ περὶ ὄρθρον εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ νὰ ποιήσῃται ἐξηγῶν τὴν ὑποκατάστασιν καὶ τὴν κλοπὴν, ἣν ὑπέστη ὁ Λαφρεσάνζ, ἀποδεικνύων αὐτῷ ὅτι οὐδὲν ὑπῆρχε κοινὸν μεταξὺ τοῦ νέου καὶ τοῦ Χάνδελ ἐκείνου, ὅστις διέφυγε τῶν χειρῶν των καὶ ἐπὶ τέλους νὰ ἐγγυηθῇ δι' αὐτόν.

Ὁ Λαφρεσάνζ θὰ διέμενεν ἐν Μπράϊτπορ ξενιζόμενος ὑπὸ τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Σιωδνὰ, μέχρις οὗ ἤθελε φθάσει ἐκεῖ ὁ τηλεγραφικῶς προσκληθεὶς Φλαβιανὸς Μωρὰ καὶ πιστωθῇ ἡ ταυτότης τοῦ συναδέλφου του· καθ' ὅλον δὲ τὸ διαστήμα τοῦτο ὁ Λέων Λαφρεσάνζ θ' ἀνεπαύετο, κάμνων ἐξαίρετα θαλάσσια λουτρά καὶ γράφων ἐνδιαφέροντα ἄρθρα διὰ τὸν «Ταχυδρόμον τῶν Δύο Κόσμων», ἐν εἰς θὰ διηγεῖτο πάσας τὰς περιπετείας τοῦ δράματος, καὶ ἐπὶ τέλους λαμβάνων τὸ ἀνάλογον αὐτῷ μέρος ἐκ τῶν ἀρμονικῶν χαρισμάτων, ἅτινα θὰ ἐπαδαφίλευεν εἰς πάντας ἡ θεία Ἐλβίρα.

Τὸ πρῶτον μέρος τοῦ προγράμματος ἦτο τοσοῦτον δελεαστικόν, ὥστε ἠδύνετο εὐχερῶς νὰ μεταβῇ εἰς τὸ τελευταῖον.

ἔμελλε δὲ ὁ θεὸς Φιλῆμων νὰ διατυπώσῃ τὰ κατ' αὐτόν, ὅτε ἡ θεία Ἐλβίρα εἰσῆλθε μεγαλοπρεπῶς καὶ ὑπερηράνως ἐνδεδυμένη.

Εἰλικρινῶς ὄφειλε πάντα ταῦτα εἰς τὸν διακυβεύσαντα τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἵνα φθάσῃ μέχρις αὐτῆς· διὸ ὅτε ὁ Λαφρεσάνζ ἀπεσύρθη εἰς τὸ παρασκευασθὲν αὐτῷ δωμάτιον, τῇ φροντίδι τῆς Βέρθας, τῷ ἐξετόξευσε τακερὸν βλέμμα καὶ θλίψασα τὴν χεῖρα αὐτοῦ τῷ εἶπε τὰς λέξεις ταύτας μόνον, ὧν τὴν ἀποδομένην ὑπ' αὐτῆς ἐννοίαν δὲν ἠδύνετο νὰ ἐννοήσῃ,

— Πρὸ πάντων μὴ ἀπερισκεψιάς!

Μετ' ὀλίγον πάντες οἱ ἐν τῷ περιπτέρῳ ἐκοιμῶντο ὕπνον βαθύν, πλην τοῦ Φιλῆμονος, ὅστις ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μονομανίαν του.

— Δὲν ἐκρύωσες, Ἐλβίρα; ἠρώτησε τὴν σύζυγον αὐτοῦ, δὲν ἐκρύωσες ποῦ ἐσηκώθης νύκτα; Ἄρχισε μὲν τὸ ἥσυχόν σου, μετὰ τὸ λά, μία φορὰ καὶ σιγὰ-σιγὰ.

Ἡ θεία ὅμως Ἐλβίρα ἀντέστη νῦν, διὰ τὸν ἀπλούςτατον λόγον ὅτι ἔρρεγχε.

Δ'

Ἡ Γόνδοα.

Ἐν νέᾳ γωνίᾳ τῶν Νέων Παρισίων, ἐγγυτάτῃ τῆς εἰσόδου Βιλλιέρ, συνεικίας ἐκ μεγάρων καὶ ἐξοχικῶν οἰκιῶν, φαίνεται μικρὸν μέγαρον ὑπὲρ πάντα κομψόν, φαιδρύνον τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ διαβάτου, μετὰ ἐρυθρᾶς καὶ λευκῆς προσόψεως καὶ μετὰ στέγης κεκοσμημένης διὰ πυργίσκων καὶ προσβολῶν, κεκαλυμμένης δὲ διὰ σχιστοῦ λίθου εἰς σχῆμα πλίνθων καὶ διὰ μολυβδίων πλακῶν.

Τὸ μέγαρον τοῦτο κεῖται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Προνύ, τὰ δὲ δωμάτια τῶν ὑπηρετῶν βλέπουσι πρὸς τὴν ὁδὸν Ζοφροά, ἀπὸ τῶν οἰκιῶν τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ μεσοτοιχείου.

Τὸ μέγαρον τοῦτο ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀνῆκεν εἰς τὴν βαρωνίδα δὲ Γούγκα.

Ποίαν ἡλικίαν εἶχεν ἡ βαρωνίς;

Τεσσαράκοντα περίπου ἐτῶν, ἠδύνετο δὲ τις καὶ ὀλιγωτέρην ἀκόμη νὰ τῇ ἀποδώσῃ, διότι πρὸ παντὸς ἄλλου χαρακτηριστικοῦ σημείου ἐφαίνετο νεωτάτῃ.

Ἦτο γόησσα, σειρήν! ἔχουσα μεγαλοὺς καὶ μέλανας ὀφθαλμούς, σκιαζομένους ὑπὸ βλεφαρίδων βελουδωτῶν, καὶ χρῶμα ἀμυρόν, ὅπερ δὲν ἐφοβεῖτο τὸν ἥλιον, τὸ ψῦχος καὶ τὰς ρυτίδας. Τὸ στόμα ἦτο ἐρυθρόν καὶ ἐράσμιον, μικρὸν δὲ καὶ σαρκῶδες τὸ κάτω χεῖλος, ἐξ οὗ ἐφαίνοντο κατὰ στιγμὰς μαργαριτώδεις ὀδόντες. Τὸ ἀνάστημα ὀλίγον ὑπέριπτον τοῦ μετρίου ἔχουσα, ἐξέπληττεν ἐκ πρώτης ὀψεως διὰ τὴν εὐκαμψίαν καὶ τὰς ὀφιοειδεῖς κινήσεις. Ἐὰν εἰς ταῦτα προσθῶμεν ἔμφυτον κλίσιν εἰς πάντα τὰ τοῦ καλλωπισμοῦ παραγγέλματα καὶ ἀσφαλῆ χεῖρα περὶ τὴν πρέπουσαν εἰς τὸ εἶδος τῆς γιγαντιαίας αὐτῆς ὠραιότητος, κατὰ τὴν φράσιν ἐνός τῶν διδασκάλων τῆς φυσιολογικῆς σχολῆς, διευθέτησιν, θὰ συνομολογήσῃτε ὅτι ἡ βαρωνίς Ἐρριέττα δὲ Γούγκα ἦτο τὸ ποθεινότερον καὶ τὸ γοητευτικώτατον πλάσμα, ὅπερ ἠδύνετο νὰ συναντήσῃ τις ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῶν Παρισίων.

Τῇ μετεπιούσῃ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Λαφρεσάνζ εὐρίσκωμεν τὴν βαρωνίδα ἐν μικρῷ δωματίῳ, ἐπέχοντι θέσιν αἰ-

θούσης καὶ ἰδιαιτέρου δεσποίνης θαυματίου, ὑπεστρωμένῳ διὰ περσικῶν ταπήτων καὶ ὑψιπερισμένῳ δι' ἀνακλιντρῶν καὶ ἑδρῶν καὶ διὰ μυρίων ἀσιατικῶν στολισμῶν, ἀνακλόγων πρὸς τὰ ζωηρὰ χρώματα τῶν τοιχοχάρτων.

Ἐν τινὶ γωνίᾳ ὑπῆρχεν ἐπὶ τοῦ τοίχου γραφεῖον μετὰ στρογγύλων λεπτογραμμάτων ἐκτύπων ἢ ἐγγλύφων, μετὰ μεγάλων συρτῶν καὶ κλείθρων. Τὸ γραφεῖον τοῦτο ἦτο βεβαίως κομψόν, ὥστε δὲν ἐπρόξενει ἀντίθεσιν πρὸς τὸν λοιπὸν στολισμόν, ἐκ πρώτης ὄψεως ἐνόησε τις ὅτι ἡ οἰκοδόσποινα μεγάλην χρῆσιν αὐτοῦ ἐποίει.

Ἡ βαρωνὶς ἐκάθητο ἡμιεξηπλωμένη ἐπὶ μακρᾷ ἑδρᾷ, περιστρέφουσα ἐν τοῖς λεπτοῖς αὐτῆς δακτύλοις τὸ ἐσθεςμένον ἄκρον σιγάρου ἐκ τουρκικοῦ καπνοῦ.

Ἐπὶ τοῦ μαρμαροειδοῦς μετώπου, ὅπερ ἦν στιλπνὸν ὡς ὀνυξ τῆς Ἀλγερίας, ἐφαίνετο ρυτίς ὅτε μὲν ἐλαφρά, ὅτε δὲ βαθεῖα, μαρτυροῦσα φροντίδας ἢ στενοχωρίαν. Μακρὸν περιβεβλημένη ἐκ μετὰξής. Προῦσης φοινικοῦν φόρεμα, εἰς δὲ τοὺς γυμνοὺς πόδας φέρουσα ἐμβάδας μαργαριτοστίκτους ἐκάμνυε τοὺς μεγάλους καὶ βελουδωτοὺς αὐτῆς ὀφθαλμούς, ὡς εἰ ἐσωπνίζετο ἐν ἑαυτῇ.

Ὅποῖος πόνος, ὅποια ἀλγηδὼν κατεῖχεν ἄρα γε τὴν νεαράν ταύτην γυναικῆ ἐνῷ διετίλει ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ρώμης, τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ κάλλους; Διὰ νευρικοῦ κινήματος ἔρριψε μακρὰν τὸ ἀποσίγαρον, παρρητήρησεν δὲ τὸ μικρὸν ἐκκερμῆς, τὸ ἐπὶ τῆς ἐστίης τεθειμένον, ἐψιθύρισεν:

— Εἶνε τέσσαρες ἡ ὥρα! ὦ! μήπως ἔχει σκοπὸν αὐτὸς ὁ φοβερός Πίγμαν νὰ μὲ ἐμπαίξῃ; Ἀπὸ τίνος ὁ περιεργὸς αὐτὸς ἄνθρωπος λαμβάνει τρόπους, οἱ ὅποιοι δὲν μοῦ ἀρέσουν διόλου.

Ἡκούσθη ἤχος κώδωνος, ἡ δὲ θυρωρὸς ἀνήγγειλε τὴν ἔλευσιν τίνος.

— Αὐτὴ ἡ βραδύτης μὲ ἐξέπληττεν, ἐξηκολούθησεν ἡμιφώνως ἡ βαρωνίς, συνοδεύουσα τὴν φράσιν διὰ περιφρονητικοῦ μειδιάματος. Ἀποροῦσα πολὺ διὰ τὴν βραδύτητα αὐτοῦ τοῦ γελίου, ἀφοῦ ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ χρήματα.

Ταῦτοχρόνως δ' ἔκρουε τις μετὰ διακρίσεως εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, μόλις δ' ἐπρόφερεν ἡ κυρία δὲ Γούγκα τὴν λέξιν «Ἐμπρός», προέκυψεν ἀμέσως ἡ ἀτημέλητος κεφαλὴ παρσιανῆς θαλαμηπόλου.

— Ἐπιθμεῖ ἡ κυρία βαρωνίς νὰ δεχθῇ τὸν κύριον Φράντς Πίγμαν;

— Εἰπέ του νὰ εἰσέλθῃ.

Πάντες οἱ Παρίσιοι γνωρίζουσιν αὐτὸν τὸν «φοβερόν Πίγμαν».

Εἶνε δημοσιογράφος, πράκτωρ διαφόρων ὑποθέσεων, ἀκόλουθος πρεσβείας, καὶ τί δὲν εἶνε;

Πρὸ παντὸς καὶ ὑπὲρ πάντων, εἶνε Γερμανός, καὶ αἱ μάλλον ποικιλόχρωμοι ταινίαι ἀντημειψῶν τὰς πολλὰς καὶ ἐξαίρετους ὑπηρεσίας, ἃς ἀπέδωκεν εἰς τὴν πατρίδα του πρὸ τοῦ πολέμου καὶ μετὰ ταῦτα.

Ἡ κατασκοπεῖα δι' αὐτὸν εἶνε ἔμφυτος ἀνάγκη, κατασκοπεύει δὲ μετ' ἔρωτος καὶ καταγγέλλει μετὰ μέθης.

Ἔχει τὸν ἕνα πόδα ἐν Βερολίνῳ, τὸν δ' ἕτερον ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως διακρίνει τις ἐπὶ τοῦ ἀγενεῖου καὶ πελιδνοῦ προσώπου του, φέροντος ἀηδοῦ ξανθοῦ χρώματος μίστακας, τὰ καλὰ του ὀρμέμψα.

Παίκτης ὢν, φιλήδονος καὶ μέχρις εὐτελείας ἀκόλαστος, εὐρίσκειτο εἰς μεγάλας χρηματικὰς ἀνάγκας· διὸ ἀείποτε ἀπῆται χρήματα, ἀείποτε ἐπεζήτει εὐρημά τι, λείαν τινά, ὡς βόας, ὅστις ἔρπει νῆστις.

Ὁ ὁδηγὸς οὗτος — ἡ φράσις εἶνε καθιερωμένη — εἰσῆρχετο εἰς τὴν πρώτην αἴθυσαν τῆς βαρωνίδος δὲ Γούγκα.

Ἦτο ἐνδοδυμένος μετ' ἐπιπλάστου κομψότητος, ἔχων ἐν τῇ κομβιοδόχῃ κοσσύμβην ἐπτάχρωμον καὶ ἐχαιρέτιζε τείνων τὴν χεῖρα οἰκείως.

Ἡ κυρία Γούγκα ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἔβλεπε ποσῶς τὴν θεληματικὴν ἐκείνην χεῖρα, ἥτις μετὰ δισταγμὸν τινά ἔπεσεν ἀδρανῆς.

Ἄλλ' ὁ Φράντς Πίγμαν ἠγνόει τί ἐστὶν εὐερέθιστος χαράκτηρ, τὸ αὐτὸ δὲ πρᾶγμα θεώρει ὅτε τῷ ἐδίε τις τὴν χεῖρα καὶ ὅτε δὲν τὴν εἶδεν, ἐκ δὲ τῆς καμπῆς τῶν στρογγύλων ὤμων, οἵτινες ἐφαίνοντο εἰσερχόμενοι εἰς βραχύτατον λαιμόν, ἐνόησε τις τὴν σταθερότητα τοῦ ἀνθρώπου, ἀποφασισμένου νὰ ὑποστῇ πάντα, καὶ σφοδρὸν ἔτι λάκτισμα.

Πᾶς ἄλλος θὰ ἐταράσσετο ἐκ τῆς ψυχρᾶς ταύτης δεξιώσεως, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐταράχθη τὸ παράπαν.

Ὑπερμειδία ὑπερχαίρων διὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ διὰ τοὺς ἄλλους καὶ ἐνόμισε καλὸν νὰ εἴπῃ ἀποτετολμημένως φιλοφρονητικούς τινας λόγους.

— Πάντοτε νέα ἡ βαρωνίς, πάντοτε ὡραία, πάντοτε!

— Πάντοτε τὰ αὐτά, ἀνταπήντησε μετὰ ἐρασμίου μειδιάματος, ἀποκαλύψαντος λευκοὺς πυκνοὺς ὀδόντας, ἐτοίμους νὰ δήξωσι, πάντοτε νέα καὶ ὡραία, ναι, ἀγαπητέ μου Πίγμαν, ἀλλὰ σὰς ἐρωτῶ, εἰς τί δύναται αὐτὸ νὰ σὰς ἐνδιαφέρῃ;...

Νῦν ἐξανέστη, διότι ἡ ἐπίπληξις ἦτο λίαν τραχεῖα καὶ ἐγκυκλή.

— Δὲν εἴσθε πολὺ καλὰ, βαρωνίς, θὰ σὰς πονῇ ἡ κεφαλὴ βεβαίως ἢ τὰ νεῦρά σας... Εἰς τί ἄρα γε σὰς δυσχερέστησα;

— Νὰ μὲ δυσχερεστήσετε! ἐμὲ! ἀνταπήντησεν ὑπεροπτικῶς, ἀλλ' οὐδὲ μὲ εὐχερεστεῖτε βεβαίως. Ἰσως ἐν εἰμῇ καλὰ, διότι ἐκπλήσσομαι μεγάλως ὅτι τολμᾶτε νὰ μὲ κάμντε νὰ περιμένω... Ὁφείλετε νὰ ἔλθετε εἰς τὰς τέσσαρας, ἀγαπητέ μου, καὶ εἶνε τέσσαρες καὶ ἡμίσεια... καὶ...

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε, συγχωρήσατέ με, σὰς παρακαλῶ. Καὶ νὰ ἡξέυρατε!... αἱ ἐργασίαι. Ἡμποδίσθη ἐν τὴν πρεσβείαν... συγχωρήσατέ με!... Δὲν ἡξέυρω...

— Τὸ ἡξέυρω, ἀλλὰ... δὲν παύω ἀπὸ τοῦ νὰ σὰς παρακολουθῶ... σὰς ἀκολουθῶ μάλιστα μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος. Εἴσθε πράγματι, ἀγαπητέ μου Πίγμαν, ἐν τῶν περιεργωτέρων τοῦ ἡμετέρου σημερινοῦ πολιτισμοῦ προϊόν.

— Εἴσθε κακὴ, βαρωνίς, κακὴ! Ἐγὼ ὁ ὅποιος!... Ἐὰν ἠθέλατε... θὰ ἐκάνομεν τόσον μέγαν πρᾶγματι!...

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κυρίας δὲ Γούγκα ἀπῆστραψαν ὑπὸ λύσσης, κατέστειλεν ὅμως ἡ γυνὴ τὴν ἀγρίαν αὐτῶν λάμψιν δι' ἰσχυρὰς θελήσεως.

— Ἀπαλλᾶξάτε με ἀπὸ τοὺς ἀηδεῖς λόγους σας καὶ περιρίσθητε εἰς τὸ νὰ μοῦ φανερώσετε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς σας, διότι δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω.

Κακὴ, κακὴ ἡ βαρωνίς!... δὲν ὑπῆρχε πρᾶγματι τρόπος νὰ ἐξευμενίσῃ καὶ νὰ καταπραύνῃ αὐτήν!

Καὶ ὅμως ἦτο τόσον ὡραία!

Ἐν μεγάλῃ θλίψει ὁ Φράντς Πίγμαν ἔστερξε νὰ παύσῃ

τὰς ἐρωτοτρόπους αὐτοῦ τρυφερότητας καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ πρακτικὸν μέρος τῆς ἐπισκέψεως αὐτοῦ.

Ἠρεύνησεν ἐν τῷ μεγάλῳ θυλακίῳ τοῦ φορέματος αὐτοῦ καὶ ἀνοίξας χαρτοφυλάκιον ἔλαβε σημειωματάριον, ἐφ' οὗ πολλοὶ ἐσημειοῦντο λογαριασμοί· ἔλαβε δ' αὐτὸ ἡ κ. δὲ Γούγκα καὶ ρίψασα βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὅλου ἐμόρφασε σκωπτικῶς, συνειδύσασα τὸ σκῶμμα καὶ διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

— ὦ! ἀγαπητέ μου Πίγμαν! ... ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς συγχαρῶ! σεῖς γίνεσθε ὅλον ἐν ἀκριβώτερος ... ὑψόνετε ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὰς τιμὰς σας ... Πίγμαν!

Ἡ ἐπίπληξις ἀπηυθύνετο νῦν κατὰ πρόσωπον καὶ τοσοῦτον περιφρονητικῶς, ὥστε ἐξηγέρθη τῇ φορᾷ ταύτῃ ἡ ἀγανάκτησις τοῦ Φράντς Πίγμαν.

— Ἀλλά, βαρωνίς, ἀνταπήντησε, βεβαίως δὲν ἐξετάσας τελεπτομερῶς τοὺς λογαριασμοὺς ... ὑπάρχουσι πολλὰ ἐκδρομαί, πληροφορίαι, ἀριθμοί. Σὰς βεβαίῳ ὅτι δὲν ἐλυπήθην κόπους.

— ὦ! ἀγαπητέ μου, ἐπανελάβε μετὰ μείζονος περιφρονησεως, τὸ λέγω πρὸς τὸ συμφέρον σας, διότι φοβοῦμαι μήπως ἀφοῦ σύρετε πολὺ τὸ σχινί, τὸ κόψετε ...

Νῦν ὁ Πίγμαν ἐμειδίασε πονήρως.

— Ἦσυχάσατε, βαρωνίς, εἶπε χαμηλοφώνως καὶ σκωπτικῶς, ἥξέωρ πάρα πολλὰ πράγματα, ὥστε νὰ μὴ ἀποφύγωσι ποτὲ τὰς ὑπηρεσίας μου καὶ νὰ μὴ μ' εὐχαριστῶσι!

— Τίποτε δὲν λείπει! εἶπεν ἐπιτιμητικῶς ἡ κυρία δὲ Γούγκα, εἶνε σωστός...

Καὶ ὑψηλοφώνως προσέθηκε:

— Θὰ ἐπιθεωρήσω τὸν λογαριασμὸν σας.

Ἀλλ' ὁ Πίγμαν δὲν εἶχε περᾶν τὴν ἀντάπαντήσιν αὐτοῦ, ἐπεφύλασσε δὲ ἐν ἀρθρῳ βέλος.

— Εὐρίσκετε τὸν λογαριασμὸν λίαν ἐξωγικωμένον, βαρωνίς, εἶπε σταθερῶς, στοιχηματίζω ὅμως ὅτι δὲν κάμνετε καμμίαν παρατήρησιν εἰς τοὺς λογαριασμοὺς τοὺς ὁποίους σὰς παρουσιάζει ὁ Βάλτερ Χάνδελ.

Ἡ βαρωνίς ἔστη καὶ ἐστράφη ἀπειλητικῶς, ὁ δὲ Φράντς Πίγμαν, ὅστις δὲν τὴν παρετήρει, ἐξηκολούθησε:

— Τί τὰ θέλετε, βαρωνίς, ἐξυπηρετοῦμεν ἀμφοτέρω τὸν αὐτὸν ἀγῶνα ... ὅχι ὅμως διὰ τῶν αὐτῶν μέσων, διότι ἐγὼ δὲν βάλλω κανένα ν' ἀνατινάζῃ εἰς τὸν ἀέρα ἢ νὰ καύσῃ!

Ἡρυθρίασεν ἑλαφρῶς ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦ Βάλτερ Χάνδελ, ἔδωκεν ὅμως τὰ χεῖλη ἵνα μὴ ἀπαντήσῃ.

Ἐκάθητο εἰς τὸ γραφεῖον καὶ ἐπὶ τῶν λογαριασμῶν ἐχάραζεν ἱερογλυφικὰ τινα σημεῖα.

Μεθ' ὃ χωρὶς νὰ στραφῇ πρὸς τὸν Πίγμαν ἔτεινεν αὐτῷ τὸν χάρτην εἰπούσα:

— Κάμετε γρήγορα, διότι γνωρίζετε ὅτι τὸ γραφεῖον τοῦ Ἀγκερλακ κλείει εἰς τὰς πέντε, πρὸ πάντων τὸ ταμεῖον, καὶ ἐάν δὲν κάμετε γρήγορα, δὲν θὰ πληρωθῇτε σήμερον.

Ὁ Φράντς Πίγμαν ἐμειδίασε γλυκυπικρῶς.

— ὦ! ὑπέλαβεν, ὁ βαρωνίς εἶνε καλλίτερος ἀπὸ σας, ἀγαπητὴ κυρία. Ὁ Ἀγκερλακ εἶνε σωστός φίλος· ἐκεῖνος ἤμπορεῖ νὰ μοῦ ἀνοίξῃ ὅποιονδήποτε ὥραν τὴν θύραν τοῦ καὶ δὲν θὰ μὲ ἐδέχετο ὡς μὲ ὑπεδέχθητε σεῖς πρὸ ὀλίγου· ἐκεῖνος γνωρίζει ὅλας τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας προσφέρω εἰς τὸν ἡμέτερον ἀγῶνα... καὶ τὰς περὶ εἰς τὸν λογαριασμὸν.

— Καλῶς, ἀνταπήντησε ξηρῶς ἡ κυρία δὲ Γούγκα, ὁ βαρωνίς Ἀγκερλακ κάμνει ὅ,τι θέλει, ἐγὼ ὁμῶς...

Ὁ Πίγμαν διακόψας αὐτήν,

— Θέλετε νὰ σὰς ὁμιλήσω εἰλικρινῶς, βαρωνίς; τῇ εἶπε. Λοιπὸν ἔχετε ἄδικον, εἰμπορεῖτε νὰ μὲ κάμετε φίλον καὶ ἀκόμη καλλίτερον, διότι σὰς ἀγαπῶ πάντοτε... καὶ οἱ δύο ἡμεῖς...

— Naί, σὰς ἐννοῶ, ἡδυνάμεθα νὰ κάμωμεν μεγάλα πράγματα, τὸ εἶπατε.

— Ἀντὶ ἐμοῦ ὅμως ἐπροτιμήσατε τὸν Χάνδελ... Καὶ ἐπράξατε κακῶς, διότι εἶνε ἄπιστος, καὶ θὰ ἰδῇτε ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ σας καταφέρῃ καμμιὰ.

Ἡ ὀργὴ τῆς κυρίας δὲ Γούγκα ἐξεργάγη, καὶ διὰ κινήματος ἔδειξε τῷ Πίγμαν τὴν θύραν, οὗτος ὅμως δὲν ἐταράχθη ποσῶς διὰ τόσον μικρὸν πρᾶγμα.

— Μὴ θυμόνετε, βαρωνίς, ἐπανελάβε, μὴ θυμόνετε διόλου, εἴσθε ἑκατοντάκις ὠραιότερα! ἀκαταμάχητος!... Εὐχαριστῶ... καλὴν ἐντάμωσιν! ἂ! νὰ σας εἶπω ἓνα λόγον, καὶ ἐλπίζω ὅταν θὰ ἔλθω πάλιν προσεχῶς, ὅτι θὰ σας εὖρῳ εὐθυμότεραν.

Μειδιῶν δὲ καὶ προσκλίνων, ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ θαλαμηπόλος ἤνοιγεν αὐτὴν διὰ ν' ἀναγγεῖλῃ εἰς τὴν κυρίαν αὐτῆς τὴν ἔλευσιν κυρίου τινός.

— Ὁ κύριος Φλαβιανὸς Μωροά, ὑπέλαβεν ἡ θαλαμηπόλος.

— Ἀς περιμείνῃ ὀλίγον εἰς τὸ δωμάτιον, ἀνταπήντησε ζωηρῶς ἡ βαρωνίς, θὰ δεχθῶ ἀμέσως τὸν κύριον Μωροά!

Καὶ ἀκολουθοῦσα τὸν Πίγμαν, ὅστις ἐξερχόμενος τοῦ ἰδιαιτέρου δωματίου, διήρχετο διὰ τοῦ τῆς ὑποδοχῆς, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Φλαβιανόν.

Ὁ Πίγμαν ἔστη χαιρετίζων τὸν δημοσιογράφον.

— Χαίρω πολὺ, ἀγαπητέ μου συνάδελφε! Τί τύχη! Πῶς λοιπὸν!

Ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ, διότι ὁ Φλαβιανός, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ αὐτῷ, ἔστρεψεν ἀποτόμως τὰ νῶτα.

— Ἀγαπητὴ βαρωνίς, ὑπέλαβεν ἀποτόμως ὁ Πίγμαν, ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας ἰστάμενος, ἀσπάζομαι τὰς ὠρὰς χεῖράς σας.

Καὶ ἀνεχώρησεν.

— Ὅπόσον εἴσθε ἐράσμιος, ἤρξατο λέγουσα ἡ κυρία Γούγκα, δεικνύουσα ἔδραν τῷ κυρίῳ Μωροά. Τῇ ἀληθείᾳ, χαίρω πολὺ βλέπουσα ὑμᾶς.

Ὁ Μωροά διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς ἐδείκνυε τὴν θύραν, ἣτις εἶχε κλείσει, ἅμα ἐξεληθόντος τοῦ Φράντς Πίγμαν.

— Πῶς συμβαίνει νὰ δέχεσθε αὐτόν; ἠρώτησε συνοδεύων τοὺς λόγους τοῦ διὰ περιφρονητικοῦ μορφασμοῦ.

Ἡ βαρωνίς ὑπεμειδίασεν ἐπιχαρίτως.

— Καὶ σὰς! ἀνέκραξε μετὰ προσποιητῆς ἐκπληξείας, ἰδοὺ ὅτι ἤλθατε καὶ σεῖς ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸν τὸν καυμμένον τὸν Πίγμαν! Δὲν εἶνε τοῦτο πρᾶγματι φιλόφρων; φανεῖται δὲ γενναῖος, τί σπουδαῖον παράπονον ἔχετε ἐναντίον μου;

— Ἐγὼ! ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ Μωροά! δὲν ἔχω τίποτε ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου, σὰς ὀρκίζομαι... Γνωρίζω ἐκ θετικῆς πηγῆς ὅτι εἶνε κατὰσκοπος Γάλλος ἅμα καὶ Γερμανός· αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος κατασκοπεύει καὶ αὐτὸ μοῦ ἀρκεῖ, ὥστε νὰ μὴ τοῦ δώσω τὸ χέρι, ὅταν θελήσῃ νὰ μοῦ τὸ δώσῃ αὐτός... Σὰς ἐ-

παναλαμβάνω δὲ ὅτι δὲν ἐννοῶ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ δέξεσθε μιὰ τέτοια μαϊμουῦ...

Ἡ βαρωνίς ἐμειδίασε βεβιασμένως.

— Ἀ! ὑπέλαθεν; ἰδοὺ ὅμως πῶς γράφεται ἡ ἱστορία! Ὁ Πίγμαν κατὰσκοπος καὶ κατὰσκοπος διπλοῦς μάλιστα, ὡς λέγετε σεῖς!..., Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε καθαρὰ τρέλλα... Τώρα βλέπομεν παντοῦ κασασκόπους!

— Ἀλλὰ τοὺς βλέπομεν, διότι ὑπάρχουσι πανταχοῦ, κυρία, πανταχοῦ· εἰσδύουσιν εἰς τὰς οἰκίας μας, εἰς τὰς οἰκογενεῖας μας, εἰσέρχονται περίξ ἡμῶν, κατασκοπεύουσιν ὅ,τι γράφομεν, ὅ,τι πράττομεν, ὅ,τι διανοούμεθα ἀκόμη! Οἱ Πίγμαν εἶνε πολλοὶ ὡς μύρμηκες, μέινετε βεβαίᾳ περὶ τούτου!

— Ἐλα δά! αὐτὴ εἶνε ἡ προσφιλέας σας ἰδέα! Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ λοιπὸν εἶμαι κατὰσκοπος! Σὰς τὸ εἶπον, σὰς τὸ ἐπανέλαθον, σὰς τὸ ἀπέδειξα!

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἤγειρε τοὺς ὤμους εἰς σημεῖον ἀπορίας.

— Ἐὰν τὸ ἐπίστευεν, βαρωνίς, μεθ' ὅλον τὸν πρὸς ὑμᾶς ἔρωτά μου, δὲν θὰ εὐρισκόμην ἐνταῦθα καὶ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ἀπὸ πολλῶν μηνῶν δὲν θὰ σὰς περιποιούμην ἐρωτικῶς. Ναὶ μὲν σὰς θεωρῶ κούφην καὶ ἀπερίσκεπτον, ἀφοῦ ὑποδέχεσθε αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν ἀνθρώπων, οἷοι οἱ Πίγμαν, κατ' ὄν ἐπιθυμῶ νὰ σὰς προστατεύσω, ἀλλ' οὐδέποτε σὰς νομίζω ἱκανὴν ν' ἀναμιχθῆτε εἰς ἄτιμον πρᾶξιν!... Ὅχι, βαρωνίς, σὰς θεωρῶ ἀνίκανον εἰς τοῦτο, καὶ ἡ ἐνταῦθα παρουσία μου ἀποτελεῖ τὴν ἀρίστην τῶν ἀποδείξεων.

Τὸ πρόσωπον τῆς κ. δὲ Γούγκα ἐξέφρασε συγκίνησιν· ἡ βαρωνίς ἔτεινε τὴν χεῖρα τῇ Μωροῦ.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε, μὲ ὑποτρέμουσαν φωνήν, εὐχαριστῶ ὅτι δὲν πιστεύετε εἰς παραλόγους συκοφαντίας, τὰς ὁποίας ἐκτοξεύουν ἐναντίον μου... Καὶ τώρα δὲν μοῦ λέγετε πῶς ἔτυχε νὰ ἔλθετε εἰς τὴν οἰκίαν μου κατὰ τὴν ὥραν αὐτήν; διότι σὰς ἠμολογῶ ὅτι μόνον εἰς τὰς ἑπτὰ καὶ ἡμίσειαν τὸ ἑσπέρας σὰς ἐπερίμενα διὰ νὰ δειπνήσωμεν... διότι ἐλπίζω πάντοτε εἰς ὑμᾶς, καί;

— Φεῦ! ὄχι, βαρωνίς, ἀκριβῶς δ' ἔρχομαι νὰ σὰς εἰδοποιήσω ὅτι δὲν δύναμαι ἀτυχῶς νὰ δεχθῶ τὸ ἑσπέρας αὐτὸ τὴν πρόσκλησίν σας.

— Καὶ διατί;

— Διότι μετὰ δύο ὥρας κατρακυλῶ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς τὴν Ἀγγλίαν... Μὲ βλέπετε καταλυπημένον, βαρωνίς, ἀνησυχῶ σφόδρα δι' ἕνα τῶν καλλίστων μου φίλων, τὸν ὁποῖον ἐξ ὅλης καρδίας ἀγαπῶ· τὸν γνωρίζετε πολὺ καλὰ ἄλλως, καὶ εἶμαι μάλιστα βέβαιος ὅτι σπουδαίως συμπαθεῖτε πρὸς αὐτόν... Θὰ σὰς ἐξηλοτύπουν ὀλίγον, μάλιστα! ἐάν...

Ἡ κ. δὲ Γούγκα ἐποίησε νευρικὸν κίνημα.

— Δὲν ἠξεύρω τί ἐννοεῖτε, ὑπέλαβε τεταραγμένως.

— Πρὸ τριῶν ἡμερῶν ὁ Λέων Λαφρεσάνζ ἀπῆλθεν εἰς Ἀγγλίαν καὶ ἀγνοοῦμεν τί ἀπέγεινε.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ἐκφώνησιν ἐκπλήξεως, καὶ ἀπεκρίθη βεβιασμένως γελῶσα:

— Τί κάθεσθε καὶ μοῦ λέτε, ἀγαπητέ μου Μωροῦ, ὁ κύριος Λαφρεσάνζ ἀνεχώρησεν εἰς Ἀγγλίαν καὶ ἐχάθη καθ' ὁδόν!

Ὁ Φλαβιανὸς δὲν συνεμερίσθη ποσῶς τὴν ἱλαρότητα τῆς βαρωνίδος.

— Σὰς ὀρκίζομαι, εἶπεν, ὅτι ἡ ἀνησυχία μου δὲν εἶνε ἀξία

γέλωτος... Ἀπῆλθεν εἰς Ἀγγλίαν ἀποσταλὴς ὑπὸ τῆς ἐφημερίδος μας τοῦ «Ταχυδρόμου τῶν Δύο Κόσμων».

— Διατί ὅμως καὶ πρὸς τίνα σκοπὸν;

— Ἐλα δά, ἀνέκραξεν ὁ Φλαβιανός, ὅστις οὐδὲν κἄν προσεῖχε ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἀνυπομονησίαν του, ἀλλὰ δὲν ἀναγινώσκετε λοιπὸν σεῖς ἐφημερίδας; δὲν ἠξεύρετε τίποτε ἐκ τῶν συμβαινόντων;

— Τὰς ἐφημερίδας! τὰς ἀναγινώσκω, ἀγαπητέ μου Μωροῦ, κάθε πρωῒαν, ἀναγινώσκω ἀπλήστως καμμιὰ δωδεκαριά, ἀπὸ πολλῶν ὅμως ἡμερῶν δὲν εἶδα τίποτε, τὸ ὁποῖον νὰ ἐξηγῇ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κυρίου Λαφρεσάνζ.

— Καὶ ἡ Μελκόμβη! ἡ ἀπεργία; Δὲν ἀνεγνώσατε τὰ κατὰ τὴν στάσιν καὶ τὸν ἐμπρησμὸν πολλῶν ἀγγειοπλαστείων; τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶδατε;

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἀλλὰ δὲν ἐπίστευον ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο τόσο σπουδαῖον, ὥστε νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ἀποστολὴ γάλλου δημοσιογράφου.

— Τὸ θεώρησεν ὅμως τοιοῦτον ὁ ἡμέτερος διευθυντὴς κύριος Ζακεμαίν... Ἀτυχῶς ἀπῆλθεν ἐκεῖ ὁ Λέων, εἰς αὐτὸν ἐπεσεν ὁ κλῆρος, καὶ... Κύριος οἶδεν ἐὰν σήμερον αἰτιῶμαι ἐμυτὸν.

— Καὶ διατί; Ὑψίστε Θεέ! Σὰς παρκαλῶ, ἀγαπητέ Μωροῦ, ὁμιλεῖτε ἀνιγματοδῶς, ἐξηγηθῆτε...

Ὁ Φλαβιανὸς ἐστέναξε.

— Ἐγὼ πταίω, ἐπανελάθεν εἰπὼν, πταίει ἡ ἀναθεματισμένη ὀκητρία μου. Ἐμὲ βεβαίως ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος θὰ ἔστειλε, διότι παρηκολούθησα ὀλίγον τὰ κατὰ τὰς ἀπεργίας καὶ διότι ὁμιλῶ τὴν ἀγγλικὴν...

— Λοιπὸν διατί δὲν ἀνεχωρήσατε;

— Διότι ἀποστρέφομαι τὰ ταξείδια, τὴν κίνησιν, τὴν ἐργασίαν· διότι πρὸ παντός εἶμαι φίλαυτος, καὶ ἔγινα ἐγὼ ἴσως ἡ αἰτία τοῦ διαμελισμοῦ τοῦ ἀτυχοῦς μου φίλου Λαφρεσάνζ καὶ τῆς ἀπωλείας του εἰς τὴν καταστροφὴν ἐκείνην! ἠξεύρω κα' ἐγώ;

— Μεγαλοποιεῖτε τὸ πρᾶγμα! Ὁ κύριος Λαφρεσάνζ ἴσως κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν ζαχαρόνει μὲ καμμιὰν νέαν εἰς καμμιὰ ἀρογιαλιὰ τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ Φλαβιανὸς ἀνέκοψε τὴν βαρωνίδα διὰ κινήματος.

— Δὲν γνωρίζετε τὸν Λαφρεσάνζ, κυρία· πρὸ παντός εἶνε εὐσυνειδήτος. Ἐλάβομεν τηλεγράφημα καὶ ἕν ἄρθρον αὐτοῦ... Ἡ ἀμαξοστοιχία, εἰς τὴν ὑποίαν εὐρίσκετο ἀνεχαϊτίσθη μετὰ τὸν Ρότσεστερ καὶ Μελκόμβης ὑπὸ ἐκρήξεως διὰ δυναμίτιδος. Ἀφοῦ διέφυγε τὴν πρώτην αὐτὴν καταστροφὴν, ἔστειλε τηλεγράφημα καὶ ἀκολούθως ἔγραψε καὶ ἄρθρον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔστειλε μετὰ τινος ὥρας καὶ ἔπειτα τίποτε! τίποτε!... Ἀπεστάλησαν εἰς Ἀγγλίαν ἀλλεπάλληλα τηλεγραφήματα, ἐτηλεγραφῆσαμεν πρὸς τὴν Ἀγγλικὴν ἀστυνομίαν, ἀλλὰ δὲν ἐλάβομεν ἀπάντησιν· ἐκεῖνο δέ, τὸ ὁποῖον λυπεῖ καὶ μοὶ προσεῖ φεβεράς ἀνησυχίας εἶνε ὅτι ὁ ἀτυχὴς Λαφρεσάνζ δὲν ἠξεύρει δέκα ἀγγλικὰς λέξεις καὶ βεβαίως δὲν ἐννοεῖ δεκαπέντε.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ὥχρισσε, παρηκολούθει δὲ τὴν ἀνησυχὸν ταραχὴν τοῦ Μωροῦ, ἐνῶ αὐτὸς ὠμίλει συγκεκριμένης.

— Μεγαλοποιεῖτε τὸν κίνδυνον, ἀπεκρίθη, ὁ κύριος Λαφρεσάνζ οὔτε δεύτερον τηλεγράφημα, οὔτε δεύτερον ἄρθρον ἔ-

στελεν ἐπωφεληθεὶς τὴν εἰς Ἀγγλίαν διατριβὴν του, διὰ τὸ μεταβῆ εἰς καμμίαν παρχίαν καὶ ἀναγκυθῇ ὀλίγον.

Ὁ Φλαβιανὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Αὐτὰ ποῦ λέτε δὲν συμφωνοῦν διόλου μὲ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Λέοντος· ἐγὼ, ναί, εἰμποροῦσα νὰ φερθῶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, νὰ τ' ἀφήσω ὅλα στὴ μέση διὰ νὰ τρέξω ὀλίγον ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμου καὶ εἰς τὴν ὁρόσον, παρὰ τὴν ἀκτὴν... ἀλλ' ὁ Λαφρεσάνζ θὰ προετίμα νὰ στέλλῃ δέκα τηλεγραφήματα καθ' ἐκάστην καὶ τρία ἄρθρα. Δὲν τὸν γνωρίζετε σῆς! Τὸ κατ' ἐμέ, ἔχω τὴν στερεάν πεποιθήσιν, προαισθάνομαι ὅτι καὶ τῷ συνέβη.

— Ἐλπίζω ὅτι ἀπατάσθε καὶ θὰ ἰδῇτε ὅτι τὰ γεγονότα θὰ μὲ δικαιώσωσι. Τέλος πάντων ἐκεῖνο τὸ ὅποιον βλέπω καλλίτερον εἰς ὅλα αὐτὰ εἶνε ὅτι θὰ καθήσετε εἰς τὸ δαίμνόν μου.

Ἡ κυρία Γούγκα ἐσκέφθη ἐπὶ μικρόν.

— Λυπηθῆτέ με! ἀνέκραξε, θὰ εἴμεθα δεκατρεῖς εἰς τὴν τραπέζαν... αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον! Ποῦ νὰ εὕρω ἐγὼ τῶρα ἓνα ἄλλον, ὁ ὅποιος νὰ σὰς ἀντικαταστήσῃ ἐπαχθίως;

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἐμειδίασε.

— Εἰδοποιήσατε τὸν Πίγμαν σας... θὰ δεχθῇ, εἰμπορεῖτε νὰ εἰσθε βεβαίως.

Ἡ κυρία Γούγκα ἐφάνη δυσχερεστηθεῖσα.

— Εἶνε κακὸν αὐτὸ τὸ ὅποιον λέγετε· δέχομαι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν Πίγμαν, διότι δὲν βλέπω κανὲν ἄτοπον... πάντοτε ἔχει εἰς τὴν μίαν τσέπην του μίαν εἰδήσιν, εἰς δὲ τὴν ἄλλην ἐν εἰσιτήριον τοῦ θεάτρου... Ἐπειτα σῆς ἐδειπνήσατε πολλάκις εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ δὲν τὸν εἶχετε ποτὲ ὁμοτράπεζον.

— Εὐχριστῶ, ἀνταπήντησεν ὁ Μωροῦ, διότι βεβαίως δὲν θὰ ἐκαθήμην εἰς τὴν αὐτὴν μὲ ἐκεῖνον τράπεζαν.

— ὦ! ἀγαπητέ μου, πόσον εἰσθε λεπτολόγος, ἀνέκραξεν ἡ κ. δὲ Γούγκα!

— Τί τὰ θέλετε, βαρωνίς, ἔτσι εἶμαι ἐγὼ, ὅχι λεπτολόγος, ὡς λέγετε, ἀλλ' εἰς ἄκρον ἀηδιαζῶ ὅταν βλέπω αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν ἀνθρώπων· γνωρίζω ἐγὼ τὸ παρελθόν του καὶ δὲν θέλω ν' ἀναιμίσω τὸ ἐνεστώδες· ἐτόλμησα μάλιστα νὰ σὰς φανερώσω τὴν ἐκπληξίν μου ὅταν τὸν εἶδα εἰς τὴν οἰκίαν σας καὶ κάμνω κακὰ νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸ ἀντικείμενον αὐτό· συγχωρήσατέ με καὶ παύει πλέον πᾶς περὶ τούτου λόγος.

— Ὅχι δά, ἀπ' ἐναντίας νὰ ὁμιλήσωμεν, διότι αἰσθάνομαι μεγάλην ἀνάγκην νὰ δικαιολογηθῶ εὐρισκομένη μόνη ἐν τῷ κόσμῳ... Οὐγγρὶς... Συζευχθεῖσα γάλλον ἀξιομαχικόν, ὁ ὅποιος μ' ἀφῆκε στὴ μέση, παρεσκύεσσα κοσμοπολιτικὰς συναναστροφάς, ἀφ' ὧν ἀνέλαβον τὸ οἰκογενειακόν μου ὄνομα καὶ τοὺς τίτλους μου· ζητῶ νὰ ἔχω πλησίον μου ἐνδιαφερούσας μορφάς καὶ νὰ περιστοιχίζωμαι ὅχι ὑπὸ ὀχληρῶν. Αὕτη εἶνε ἡ δικαιολογία μου. Ἐὰν δὲ συναντᾶτε εἰς τὴν οἰκίαν μου ἓνα Πίγμαν, πρέπει νὰ μοὶ τὸ συγχωρήσητε, ἀγαπητέ μου Μωροῦ, διότι πλησίον τῶν μαύρων αὐτῶν σημείων βλέπετε εἰς τὴν οἰκίαν μου τοὺς εὐφρεστάτους ἄνδρας ἐκ τῶν συμπατριωτῶν σας.

— Ἀλλὰ δὲν δικαιῶμαι πῶς, βαρωνίς, νὰ σὰς ἐπικρίνω· ἐτόλμησα μόνον νὰ ἐκφράσω τὴν περὶ Πίγμαν γνώμην μου καὶ τίποτε περισσότερον. Ἄς ἐπανέλθωμεν ἤδη εἰς τὸν ἀτυχῆ μου Λαφρεσάνζ... Ἀναχωρῶ μετ' ὀλίγον εἰς Ἀγγλίαν πρὸς ἀναζήτησίν του, σὰς ὀρκίζομαι δὲ ὅτι θὰ τὸν ἀνέυρω,

ἀρκεῖ νὰ μὴν εἶνε θαμμένος· μόνον ἐν πρᾶγμα συλλογίζομαι, ὅτι ὁ μὲν διευθυντὴς μας κ. Ζακαμαὶν δὲν ἔχει διόλου σχέσεις ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐγὼ αὐτὸς δὲν γνωρίζω πρὸς ποῖον ν' ἀποταθῶ! Σῆς, βαρωνίς, ἡ ὁποία γνωρίζετε τὸν κόσμον ὅλον, δὲν μοῦ διδετε καμμίαν συστατικὴν πρὸς κανένα σημαίνοντα καὶ δυνάμενον νὰ μὲ διευκολύνῃ εἰς τὰς ἀναζητήσεις μου; Οἱ Ἀγγλοὶ ἀρέσκονται πολὺ εἰς τοὺς τύπους, ἀρκεῖ ὅμως ἓνα, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, «εἰσαχθῶ παρ' αὐτοῖς τακτικῶς», καὶ τὰ πράγματα θὰ προχωρήσουν ἐξαίρετα.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐφάνη ὅτι ἐσκέπτετο ἐπὶ μακρόν.

— Νὰ σὰς εἰπῶ, ὑπέλαβε, νομίζω ὅτι εὐρίσκεται ἐκεῖ τῶρα εἰς φίλος μου, ὁ Θεόδωρος Μενδῶ, ἀνταποκριτὴς τοῦ βιενναίου «Ἐωθινοῦ Ταχυδρόμου». Δὲν εἶδατε ποτὲ εἰς τὴν οἰκίαν μου τὸν Θεόδωρον Μενδῶ;

— Ἰσως τὸν εἶδα, δὲν ἐνθυμοῦμαι ὅμως... Καὶ νομίζετε ὅτι αὐτὸς ὁ Μενδῶ;

— ὦ! νομίζω ὅτι θὰ τεθῇ καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν δι-
αθῆσιν σας· θὰ τὸ θεωρήσῃ καθήκον του ἄμα καὶ εὐχαρίστη-
σιν... Καὶ ἔπειτα γράψω καὶ δύο λέξεις πρὸς τοὺς προξένους
τῆς Γερμανίας ἐν Λονδίνῳ καὶ ἐν Πορτσμουθ...

Ἐνῶ ἡ κυρία δὲ Γούγκα ὁμίλει, τὸ βλέμμα τοῦ Φλαβιανοῦ Μωροῦ παρετήρει ἀσκαρδαμυκτῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, ἥτις μετὰ ζωηρότητος ἐξηκολούθησε τὸν λόγον.

— Καὶ οἱ πρόξενοι τῆς Αὐστρίας καὶ Ἰταλίας εἶνε γνωστοί μου, ζητῶ ὅμως συγγνώμην διὰ τὴν φιλοτιμίαν σου ὡς Γάλλου, φίλτατέ μου, ἐὰν σὰς ἀνέφερα πρῶτον τοὺς τῆς Γερμανίας, διότι αὐτοὶ ἔχουσι τῶρα μεγαλειτέραν δύναμιν.

— Δὲν θέλω νὰ ζητήσω τίποτε παρὰ Γερμανῶν, ἀπεκρίθη ὁ Μωροῦ.

— Εἰσθε ἐλεύθερος, φίλε μου, ἐννῶ τὴν εὐλάβειάν σου, ἀλλὰ καὶ ἐννοεῖτε ὅτι δὲν ὑποχρεοῦμαι νὰ συμμερίζωμαι τὴν ἐπιφύλαξίν σας, διότι ἐγὼ δὲν εἶμαι Γάλλος, εἶμαι Αὐστριακὴ, Οὐγγρὶς... ἢ μάλλον, καὶ προσεποικίθη κατῆρειαν, εἶμαι ὅπως αἱ συναναστροφάί μου, ἀγαπητέ μου Μωροῦ, κοσμοπολίτις... δὲν ἔχω πατρίδα!

— Σὰς εὐχαριστῶ, ἀνταπήντησεν ὁ νέος, διότι ἡ ἰδέα τῆς πατρίδος εἶνε ἡ ὑψίστη καὶ εὐγενεστάτη, ἐξ ὧν δύνανται νὰ ὑπάρξωσιν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ. Ὑπερχαπῶ τὴν πατρίδα μου πρὸ παντός καὶ μισῶ καὶ ἀποστρέφομαι τοὺς ταπεινοῦντας καὶ καταστρέφοντας αὐτήν. Καὶ ἐπὶ τῇ ὁμολογίᾳ ταύτῃ τῆς πίστεως, θὰ σὰς ἐγκαταλίπω, βαρωνίς, διότι δὲν μοῦ μένει πολὺς καιρὸς· δότε μοι δύο λέξεις πρὸς τὸν Μενδῶ σας καὶ ἄλλας δύο πρὸς τὸν ρώσον προξένον, ἐὰν τὸν γνωρίζετε.

— Γνωρίζω καὶ αὐτὸν καλλίστα, τὸν κόμητα Μπέντωφ· θὰ σὰς φανῇ ἐξαίρετος.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ βαρωνίς ἐπλησίασεν εἰς μικρὸν γραφεῖον καὶ ἔγραψε δύο μικράς ἐπιστολάς. Ἐδίπλωσεν εἷτα αὐτάς, τὰς ἐπέγραψε καὶ δούσα τῷ Μωροῦ,

— Πηγαίνετε καὶ ἐπιστρέψατε γρήγορα, τῷ εἶπε, καθ' ὁδὸν ἐὰν ἔχετε καιρὸν τηλεγραφήσατέ μοι διὰ νὰ μάθω ὅτι δὲν συνέβη τίποτε εἰς τὸν ἡμέτερον Λαφρεσάνζ, ἐτόνισε τὴν λέξιν ἡμέτερον, διότι γνωρίζετε ὅτι ἐνδιαφέρομαι ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἐστέναξε.

— Πολὺ περισσότερον ἐμοῦ βεβαίως, διότι ἐγὼ καταγινομαι παρὰ πολὺ μὲ σὰς, βαρωνίς, παραβλάπτων τὴν ἀτο-

μηκὴν μου ἡσυχίαν. Ἄλλ' ὁ Λέων εἶνε τὸ μόνον πρόσωπον διὰ τὸ ὅποιον δὲν δύναμαι νὰ ζηλοτυπήσω τὸν ἀγαπῶ παρὰ πολὺ. Χαῖρε, βραωνίς, καλὴν ἐντάμωσιν ... εὐχαριστῶ ...

Καὶ ἀφ' οὗ ὁ Φλαβιανὸς Μωρὰ ἐθλίψε τὴν χεῖρα τῆς κ. δὲ Γούγκα, ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Προνὺ καὶ ἐπέβη τῆς ἀμάξης δι' ἧς ἀφίκετο.

Ἡ δὲ νεαρὰ γυνὴ ἐγκαταλιποῦσα τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ ἐδεξιόσκατο τὸν Φλαβιανόν, ἀπεσύρθη εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον, ὅπερ περιεγράφη ἐν ἀρχῇ τοῦ κεφαλαίου τούτου, ἐξαπλωθεῖσα δὲ νωχελῶς ἐπὶ μακρᾶς ἐδρας καὶ ἀνάψασα σιγάρον ἐκ καπνοῦ τῆς Ἀμισοῦ παρεδόθη εἰς βαθεῖας σκέψεις.

— Τί νὰ συνέβη ἄρα γε εἰς αὐτὸν τὸν Λαφρεσάνζ; ἐσκέπτετο παρακολουθοῦσα τὰς λευκὰς καὶ ἀρωματισθόλους στεφάνους τοῦ σιγάρου τῆς. Κρίμα, τῇ ἀληθείᾳ, ἐὰν ἐπαθε τίποτε δυσάρεστον.

Καὶ ἀνεκίνησε τοὺς ὦμους εἰς σημεῖον ἀδιαφορίας.

— Αἶ, καὶ νὰ ἐπάθαινε τίποτε, τί πρὸς ἐμέ; κατὰ τί ὁ Λαφρεσάνζ δύναται νὰ μ' ἐνδιαφέρει; Δὲν τὸν ἀγαπῶ! ... Ἐν πρώτοις δὲν ἀγαπῶ κανένα ... δὲν ἔχω δικαίωμα ν' ἀγαπῶ κανένα. Ὁ ἔρως δι' ἐμέ θὰ ἦτο καταστροφή μου. Καὶ αὐτὸς ὁ καυμένος ὁ Μωρὰ, ὁ ὅποιος μοῦ κάμνει τὸν ἔρωτα! ... σὰς ἐρωτῶ ὀλίγον! ... Ἰδοὺ ἔναι ὁ ὅποιος χάνει τὸν καιρὸν τοῦ! Διὰ νὰ ἐπανέλθω ὅμως εἰς τὸν Λαφρεσάνζ, ἤθελα νὰ μάθω τί ἀπέγεινε.

Ἡ κ. δὲ Γούγκα ἠγέρθη αἴφνης καὶ τὸ θελκτικὸν αὐτῆς πρόσωπον ἠλλοιώθη τέλει προσλαβὸν σκληρὰν καὶ τραχεῖαν ἔκφρασιν.

— Τί πρὸς ἐμέ! ἀνέκραξεν ἀνυπομόνως, τρελλὴ εἰμαι νὰ ἀπασχολῶ οὕτω τὸν νοῦν μου!

Δὲν ἐπέρανε δὲ σχεδὸν τὴν φράσιν, ὅτε ἠκούσθησαν τρεῖς ἀσθενέστατοι κτύποι τοῦ διαφράγματος. Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἠκρόασθη ἐπὶ τινα λεπτά τὸ συνθημα ἐπανελήφθη. Τότε ὥθησεν ἀφανὲς ἐλατήριον κεκυρμένον ἐν τῇ γλυφῇ τοῦ φατνώματος καὶ ἡ καταπακτὴ τῆς ἐστίας κατέπεσεν ἀθρόβως, τὸ ἐξέχον τῆς ἐστίας μέρος ἀνυψώθη καὶ ἀνὴρ κεκυρτωμένος εἰσῆλθε διὰ τοῦ χάσματος εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον.

Ὁ νέηλος δὲν εἶνε ἄγνωστος ἡμῖν τὸν εἶδομεν ἐπὶ μικρὸν ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ βορείου σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, ἐμπροσθεν τῆς εἰς Λεὺβρον ἀναχωροῦσας ἀμαξοστοιχίας, ἣν δ' ὁ Γερμανός, ὅστις ὠμίλησε πρὸς τὸν ἀνταποκριτὴν τοῦ «Ἐωθινοῦ Ταχυδρόμου» τῆς Βιέννης Θεόδωρον Μενδῶ, καὶ ὅστις χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ πρὸ πάντων ὅτι τὸν ἤκουσαν καὶ τὸν ἐνόησαν, ἐπρόφερε λέξεις τινάς, αἱ ὁποῖαι κατατάραξαν καὶ εἰς ἀμηχανίαν ἐβύθισαν τὴν δεσποινίδα Βέρθαν δὲ Κερμόρ.

— Οὐφ! εἶπεν ἐγερθεὶς καὶ ἀναπνεύσας ἰσχυρῶς, ἡ διαβασίς αὐτῇ εἶνε δυσχερεστάτη, κακὰ ἔκαμαν ποῦ τὴν ἔκαμαν τόσον στενήν. Βεβχίως ἔγινε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διὰ τὰς διαστάσεις τοῦ συνταγματάρχου Κερμόρ δι' ἐμέ ὅμως ὦ!

Καὶ διορθώσας ἑαυτὸν, οὕτως ὁμιλήσαντα, χαιρετίζων δὲ τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα:

— Βραωνίς, φιλῶ χιλιὰς τὰς ὠραίαις χεῖράς σας καὶ καταθέτω εἰς τοὺς πόδας σας τὴν ἔκφρασιν τῶν αἰσθημάτων μου.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα συνωπρώθη.

— Παῦσε τὰς ἀνοησίας σου, σὲ παρκαλῶ, ταγματάρχα.

Νομίζω ὅτι δὲν ἤλθες νὰ μ' εὐρῆς ἡμέρᾳ μεσημέρι διὰ ν' ἀρχίσῃς ἀηδίας, τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσῳ δὲν εἶμαι εὐόλου καλὰ, ἀγαπητὴ μου ταγματάρχα, εἶμαι ἐλασινῇ.

Ὁ ταγματάρχης μετέβαλε τόνον.

— Καλὰ λέτε, ἀπεκρίθη· ἐπρόκειτο περὶ σπουδαίας εἰδησεως καὶ ἦτο ἀνάγκη νὰ σὰς τὴν εἶπω τὸ ταχύτερον, ἰδοὺ εἰκτί ἤλθα.

— Ἄ! καὶ τί νέα; ἠρώτησεν ἡ βραωνίς.

— Ἐλαβον τηλεγράφημα διὰ περιστερὰς...

— Διὰ περιστερὰς! ὑπέλαβεν ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐκίηλῶσασα εἰλικρινῇ ἐκπληξιν.

— Ναί, ἀπεπειράθημεν μίαν δοκιμὴν ἐσχάτως, ἡ ὁποία ἐπέτυχεν ἄριστα. Μᾶς παραφυλάττουν παρὰ πολὺ, βραωνίς, πρὸ καιροῦ, τὰ δὲ κρυπτογραφικὰ τηλεγραφήματα εἶνε ἐπικίνδυνα, τὰ συνθηματικὰ σημεία πρέπει νὰ μεταβαλλῶνται ἐκάστοτε, διότι ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι λογιζονται ὡς παιδικὰ ἀθύρματα καὶ τὰ πολυπλοκώτερα κρυπτογραφικὰ αἰνίγματα. Ἀφ' οὗ λοιπὸν τὰ πράγματα ἐφθασαν εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, ἐδοκιμασαμεν καὶ τὰς περιστερὰς καὶ σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἐπέτυχεν ἡ δοκιμὴ ἄριστα. Ὁ περιστρεφὼν μας εἶνε εἰς Πασύ. Ἀνήκουστον πρᾶγμα, πόσον μωρὸ, εἶνε αὐτοὶ οἱ Γάλλοι! Φρονοῦσι μετὰ πεποιθήσεως ὅτι ὁ Μύλλερ, γνωρίζετε τὸν λοχαγὸν Μύλλερ, ὁ ὅποιος μένει εἰς Πασύ, ἔχει τὴν μανίαν ν' ἀνατρέφῃ ταχυδρομικὰς περιστερὰς.

Ἡ δὲ κυρία δὲ Γούγκα ἔτι μᾶλλον ἐκπλησσομένη διέκρψε τὸν ταγματάρχην διὰ νὰ τῷ παρατηρήσῃ:

— Ἀλλὰ ταχὰ εἶνε αὐνάτων νὰ φονεύσῃ τις τὰς περιστερὰς διὰ τυρεκίου;... Ἐὰν κατὰ τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν πέσῃ εἰς χεῖρας τῶν, τὰ τηλεγραφήματα σας...

— Εἶνε ὡς πάντοτε κρυπτογραφικὰ καὶ δὲν εἶνε ἐπικινδυνώδεστερα τοῦ τηλεγράφου. Τέλος πάντων, μία περιστέρα ἀφθεῖσα σήμερον τὸ πρωὶ ἐκ Πορτλανδῆς ἐπὶ τῆς ἀγγλικῆς παραλίας ἐφθασε μετὰ τέσσαρς ὥρας εἰς τὸν περιστερεῶνα τοῦ Μύλλερ... αὐτὸ εἶνε θυμασιον... ταχύτερον τοῦ τηλεγράφου. Μετὰ τέσσαρς ὥρας καὶ τέταρτον εἴχομεν εἰς χεῖρας τὸ τηλεγραφεῖον καὶ τὸ ἀνεγινώσκουμεν ὁ Μύλλερ καὶ ἐγὼ διὰ φακοῦ...

— Καὶ τί λέγει τὸ τηλεγράφημά σας;

— Μᾶς μεταδίδει σοβαρωτάτην εἰδήσιν. Παρ' ὀλίγον νὰ συλληφθῇ ἐκεῖ κάτω ὁ Βάλτερ Χάνδελ.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ κραυγὴν τρόμου.

— Νὰ συλληφθῇ! ἐκαῖνος! ἀνέκραξεν· ἀλλὰ πῶς; πῶς τὸν ἀνεγνώρισαν; πῶς τὸν ἀνεκαλύψαν;

— Ὡς φαίνεται ὑπεδείχθη ἀπὸ πολλοῦ ἤδη εἰς τὴν ἀγγλικὴν ἀστynomίαν... αἱ πληροφορίες ἦσαν λίαν ἀκριβεῖς... δὲν ἤξεύρω ποῖος νὰ μᾶς ἐπρόδωκε. Τέλος πάντων, οἱ Ἀγγλοὶ ἦσαν προειδοποιημένοι, ἰδοὺ τὸ κύριον, ἀλλὰ προσέχον οἱ ἰδιόαι μας καὶ διέφυγον τὰς χεῖρας τῆς ἀγγλικῆς ἀστynomίας τῇ ἀληθείᾳ, αὐτὸ τὸ ὅποιον ἐπράξαν μαρτυρεῖ ἕκτακτον νοσηροσύνην.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα προτείνουσα τὸν λαιμόν καὶ τοὺς ὀφθαλμούς ἔχουσα ἀνεωγμένους μεγάλως ἤκουε παυθ' ὅσα ἐλεγεν ὁ ταγματάρχης, καὶ δὲν ἄφινε νὰ τῇ διαφύγῃ οὐδὲ λέξις.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν οὕτως, εἰ ἄνθρωποι μας ἤκουσαν νὰ γίνηται λόγος περὶ τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἀγγλικῆς ἀστ-

νομιάς, ἐνόησαν ὅτι ὁ Χάνδελ ὑπεδείχθη εἰς αὐτὴν καὶ ὅτι βεβαίως θὰ συνελαμβάνετο ἀμέσως, τότε τί ἐπραξάν; τί φρονεῖτε ὅτι ἐπραξάν; Κατὰ τὴν πρώτην ὥθησιν ἀφῆρεσαν τὸ χαρτοφυλάκιον Γάλλου δημοσιογράφου εὐρισκομένου ἐκεῖ, ἐνὸς ἀφελοῦς καὶ περιέργου, καὶ ἔβαλον εἰς τὸ θυλάκιόν του τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὰ μᾶλλον ἐνοχοποιητικὰ ἔγγραφα τοῦ Χάνδελ. "Ω! τὸ πρᾶγμα ἔγινε πολὺ καλῶς, τοσούτω μᾶλλον, καθόσον ὁ νέος ἐκεῖνος οὔτε ὁμιλεῖ οὔτε ἐννοεῖ ἀγγλικά... Οὕτως ὥστε οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι τὸν ὠδήγησαν καὶ τὸν ἐνέκλεισαν εἰς τὰς φυλακάς, παρὰ τὰς λυσσαλέας διαμαρτυρίας του. "Α! ἔ! ἔ! τί ἀστεϊότης!

Καὶ ὁ ταγματάρχης Ἑρμαν Γκοῦντερ ἀνεκάγχασεν.

"Ἔστη ὅμως παρατηρῶν ἀσκαρδοαμυκτεῖ τὴν βαρωνίδα. Ἐνόμιζε τις ὅτι ἀνεγίνωσκεν ὡς ἐν ἀνοικτῷ βιβλίῳ ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς καὶ ὅτι ἀντρεῦνα ὡς δι' ἱατρικῆς σμύλης μέχρι τῶν βαθυτάτων πτυχῶν τῆς καρδίας της.

Δὲν σὰς ἀρέσει αὐτὴ ἡ ἱστορία; εἶπε συνοφρυωθείς, ἐνῶ ἐγεννᾶτο ὑπόνοια ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ... Ἀνησυχεῖτε καὶ εἰσθε τετραχαλμῆνη, βαρωνίς... Εὐαρεστήθητε δὲ ν' ἀφήσετε ὅταν εἴθε μαζὶ μου, ταῖς πονηριάς, σὰς παρακαλῶ... Ἐχετε ἤδη διδόμενα περὶ τῆς ἱστορίας ταύτης; ἀποκριθῆτε εὐλικρινῶς... αὐτὸ ἀπόκειται εἰς ὑμᾶς νὰ κάμετε.

"Ω! βέβαια, θὰ σὰς ἀποκριθῶ μετὰ πάσης εὐλικρινείας, ἀνταπήντησεν ἡ νεαρά γυνή. Κατὰ μεγάλην τύχην κάποιος ὁ ὅποιος τώρα μόλις ἐξῆλθεν ἀπ' ἐδῶ, μοὶ ὠμίλησε περὶ τῆς ἐξαφάνισως ἐν Μελκόμβη τῆς Ἀγγλίας Γάλλου τινὸς δημοσιογράφου, τοῦ κυρίου Λαφρεσάνζ.

Ὁ ταγματάρχης Γκοῦντερ ἐπληξεν τὸ μέτωπον.

— Ἰσα, ἴσα, τὸν γνωρίζω αὐτὸν τὸν νέον, τὸν εἶδα πολλὰς φορὰς εἰς τὰς συναναστροφάς σας! Βαρωνίς! Ἐνδιαφέρεσθε δι' αὐτὸν τὸν νέον... αὐτὸ εἶνε βέβαιον, πιστεύσατέ με δὲ ὅτι κάμνετε ἄσχημα... εἶνε ἐπικίνδυνον παίγνιδι αὐτὸ τὰ ὅποιον παίζετε.

Ἡ βαρωνίς ἀνωρθώθη κατεξαναστάσα ἐκ τοῦ δεσποτικοῦ τόνου τῶν λόγων τούτων καὶ ἠθέλησε ν' ἀντιστῇ.

— Καὶ διατί, σὰς παρακαλῶ, ἠρώτησεν ὑπεροπτικῶς, παίζω ἐπικίνδυνον παίγνιδι; Δὲν εἰμι λοιπὸν ἐλευθέρα νὰ δέλωμαι ὅποιον θέλω;

Τὰ μεγάλα τοῦ ταγματάρχου χεῖλη διεσπάλησαν καὶ ἐκάγχασεν.

— "Οχι! εἶπε κινήσας τὴν κεφαλὴν, δὲν εἰσθε καθόλου ἐλευθέρα, βαρωνίς! δὲν ἀνήκετε εἰς τὸν ἑαυτὸν σας... διότι νὲ πρώτοις, ἐκτὸς τῶν ἡμετέρων ὑποθέσεων, ἐὰν ἐπήγαινα νὰ διηγηθῶ εἰς κάποιον Θεόδωρον Μενδῶ ὅτι ἐνδιαφέρεσθε ὑπὲρ τοῦ Λαφρεσάνζ, νομίζω ὅτι τὸ πρᾶγμα ἡδύνατο ἀκριβῶς νὰ μὴ ἀρέσῃ εἰς τὸν πρῶτον καὶ ὅτι θὰ ἐγίνετο αἰτία νὰ μετανοήσετε πικρῶς.

Τὸ πρόσωπον τῆς νεαρᾶς γυναικὸς συνεστάλη ὑπὸ νευρικοῦ σπασμοῦ.

— Ἀπόδειξις ὅμως ὅτι πολὺ ὀλίγον μὲ μέλει τί θὰ εἰπῇ περὶ τούτου ὁ κύριος Μενδῶ εἶνε ὅτι εἰς τὸν Φλαβιανὸν Μωροά, ὁ ὅποιος ἀνεχώρησε πρὸ ὀλίγου εἰς Ἀγγλίαν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ φίλου του κυρίου Λαφρεσάνζ, ἔδωκα συστατικὴν ἐπιστολὴν διὰ τὸν κύριον Θεόδωρον Μενδῶ!

Τῇ φορᾷ ταύτῃ ὁ ταγματάρχης ἐξανέστη θορυβωδῶς.

— "Α! ὑπέλαβε, πολὺ καλὴ εἶνε, πολὺ νόστιμος. "Ω! τί ἐξαίρετος ἀστεϊότης.

Ἄλλ' ἀμέσως ἐγένετο σοβαρὸς, συνοφρυώθη καὶ προσηλθὼν αὐτῆς τοὺς φαιούς αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς,

— Νὰ μὴ τύχη ἐξαφνα καὶ ἐδώκατε καμμίαν ἄλλην συστατικὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν κύριον Μωροά; Ἐπιθυμῶ νὰ τὸ μάθω.

Ἐγένετο σιωπὴ. Καὶ ἡ μὲν νεαρά γυνὴ προσβληθεῖσα ἐκ τῆς θελήσεως ταύτης ἀξιούσης νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὴν ἑαυτῆς ἡρνεῖτο νὰ ὑποκύψῃ ἀνθισταμένη δὲ κατὰ τῆς τυραννίας ταύτης ἠθέλησε ν' ἀναλάβῃ τὴν πάλιν.

Ὁ ταγματάρχης ἦτο ἡρεμώτερος καὶ ἀπαθέστερος καὶ ἀνέμενεν ὡς δ' ἐκείνη ἡρνεῖτο νὰ τῷ ἀποκριθῇ, ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησιν αὐτοῦ:

— Σὰς ἠρώτησα, εἶπε μετὰ τραχυτέρου τόνου, ἐὰν ἐγγράψατε μίαν καὶ μόνην ἐπιστολὴν, τὴν πρὸς τὸν Θεόδωρον Μενδῶ.

Ἄλλ' ἡ αὐτὴ καὶ πάλιν ἐξηκολούθησεν ἐκ μέρους τῆς βαρωνίδος σιωπῇ.

— Βαρωνίς, ἐπανέλαβεν ὁ ταγματάρχης, θὰ θυμώσετε βεβαίως μαζὶ μου, διότι θὰ σὰς ὑπενθυμίσω δυσάρεστα πράγματα, πρέπει νὰ αἰτιᾶσθε τὸν ἑαυτὸν σας... Πρὸ ἐξ ἐτῶν, βαρωνίς, ἀκριβῶς πρὸ ἐξ ἐτῶν, νεαρά καὶ γνώριμος ἡμῶν γυνὴ εὐρίσκετο εἰς ἀπεγνωσμένην κατάστασιν. Ἀναφέρω τὰ γεγονότα, διότι μὲ ἀναγκάζετε... ἦτο περιπεπλεγμένη εἰς μίαν δίκην.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἠγέρθη αἰφνης αἱ παρειαὶ τῆς ἐκάλυφθησαν ὑπὸ ἐρυθήματος, ἐνῶ ἤστραπτον οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς.

— Κύριε! ἀνέκραξεν ἀπειλητικῶς καὶ προχωρήσασα ὀλίγον πρὸς τὸν ταγματάρχην.

— Καλῶς, καλῶς, ἀνταπήντησεν ἐκεῖνος, κινήσας τὴν κεφαλὴν δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ διηγηθῶ λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὴν δίκην; ... ὥς εἴπωμεν λοιπὸν μόνον ὅτι ἦτο σκανδαλώδης, ἐκ τῶν σκανδαλωδεστάτων! δὲν παραβλάπτουμεν διόλου τὴν ἀλήθειαν... καὶ ἡ σωφροσύνη σας περιφρουρεῖται. Ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν. Ἡ νεαρά ἐκείνη γυνὴ ἐνοχοποιεῖτο, καὶ περὶ πλέον, χρηματικῶς διετέλει εἰς ἀκροσφαλῇ θέσιν... εἰς φοβερὰν ἐνδεῖαν. Τότε δὲ ἀνὴρ τις προσελθὼν πρὸς αὐτὴν τῇ εἶπε. «Ἀνήκετε εἰς τὴν γερμανικὴν ἀστυνομίαν, ἀλλ' ἐνεκεν συμβάντος τινὸς περὶ κλοπῆς χαρτῶν καὶ σχεδίων, καθ' ἣν ἐφάνητε ἀδεξία, ἔπαυσαν νὰ σὰς χρησιμοποιῶσι. Θέλετε ν' ἀνυψωθῆτε; θέλετε νὰ παραδεχθῆτε τὴν συγκέντρωσιν τῶν σχέσεων τῶν ἡμετέρων... πρακτόρων; Θ' ἀνοίξετε αἵθουσαν, ἐνθα θὰ δέχεσθε πρόσωπά τινα, τὰ ὅποια θὰ σὰς ὑποδείχῃσι, καὶ ἡ σκανδαλώδης δίκη θὰ κατασταλῇ, θὰ πληρωθῇσι τὰ χρέη σας, θὰ τακτοποιηθῇ ἡ ἀκροσφαλὴς θέσις σας... καὶ τέλος θὰ ἐπαρκεσώμεν εἰς τὴν πολυτέλειαν, εἰς τὴν ὁποίαν διαικιοῦται ὡραία γυνὴ ὡς σεῖς».

Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος... ἤμην ἐγὼ! ἡ δὲ γυνὴ ἦτο!...

— Ταγματάρχα! ἀνέκραξεν ἡ βαρωνίς μετὰ παροξυσμοῦ καὶ λύσεως.

Ὁ κύριος Γκοῦντερ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνέτεινε τοὺς ὤμους, ἀφίς νὰ παρέλθῃ ἡ θύελλα αὕτη, ἥτις ἐφαίνετο ὅτι δὲν τῷ ἐνέπνεε τὸν ἐλάχιστον τρόμον.

(Ἔπεται συνέχεια).